

H. J.

SÁROSPATAKI IFJUSÁGI KÖZLÖNY

XXXIX. évfolyam.

7. szám.

1924. március hó.

Főszerkesztő :
Szabó Zoltán

Társszerkesztők :
Tárczy Dániel és Nagy Sándor

Felelős szerkesztő :
Zsiros József

TARTALOM: Zsiros József: Március 15. — —ros —ef.: A március 15 i emlékünnepeyről. — Béky Zoltán: Szabó Iduska temetésekor. (Vers.) — Szabó István: Celsius huszonnégyl. — Zsiros József: Az én bánatom. (Vers.) — Angolból Borzas: Ami mindig uj és mindig ugyanaz. — Tárczy Dániel: Üzenet. (Vers.) — Szabó Zoltán: Diákadomák. — Tár . . . Dán . . . A vén diák esete. — Hírek. — A szerkesztőség üzenete.

Megjelenik július és augusztus kivételével havonta egyszer

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Sárospatak. ✪ Kollégium.

Előfizetés:

Félévre — — 5000 K.
Egy példány 1000 K.

XXXIX. évfolyam.

7. szám.

1924. március hó.

U.S. DEPT. OF JUSTICE, FEDERAL BUREAU OF INVESTIGATION

MEMORANDUM FOR THE DIRECTOR, FBI

RE: [Illegible]

1. [Illegible]

2. [Illegible]

3. [Illegible]

SÁROSPATAKI IFJUSÁGI KÖZLÖNY

XXXIX. évfolyam.

7. szám.

1924. március hó.

Főszerkesztő :
Szabó Zoltán

Társszerkesztők :
Tárczy Dániel és Nagy Sándor

Felelős szerkesztő :
Zsiros József

Március 15.

Nemzeti lélek . . . Nagy akarások . . . Beteljesedés . . . Csodálatos jellemzői egy történelmi napnak. Az első megteremtette az egyetemes alapot ; a második az egyéni életnek küzdelmeiben fellobogtatta az áldozat lángját ; a harmadikban betetőzést nyert az a munka, mely a világlőrténelem nyelvén hirdette, hirdeti és fogja hirdetni a magyar nemzet dicsőségét.

A századok meddősege után jött tehát egy nap, mely telítve visszaadta mindazt, ami a lelkek gránitömbjei között oly hosszú időn át erjedt, feszült és forrott. A zsarnokság meggyilkolta a testet s a porladó csontok közül életre tört a lélek ; a haszon, az önzés elnyomta az érzéseket s az idegen fényes és cifra rongyokat ledobta magáról az Eszme, hogy nyomorban, üldöztetésben, szenvedésben s koldusruhában élvezze a nép a szabadság áldásait ; a véres röögöket bemohosította az idő s mint egy harci kiáltás felzúdult belőlük az ősök átka. Március 15. tehát felszabadulás. Felszabadulása annak, ami szent, tiszta és nemes. Kivetítődése, a minek lenni kell, ami nélkül nincs élet, nincs haza.

A legtöbb ember érthetetlenül, néma megroskadással tekint vissza reá. Talán azért, mert csak a végeredményt nézi s nem látja az összekötő szálakat a mozgó őserő és a bekövetkezett dolgok között. Nem veszi észre, hogy egy egészen kicsiny seregben, a márciusi ifjúságban jelent meg

akkor a nemzet, hogy Isten és a világ előtt igazságot szolgáltasson ősi jogainak. A magyar ifjúság kisajátított magának egy napot. Beledobta életét, beleplántálta lelkesedését, szóval átadta magát az örökidőnek. Választott edénnyé lett, melyben a nemzeti lélek éltető vizei buzogtak, áradtak és átömöltek a nemzet minden tagjára: gyöngye ifjakra és ősz aggastyánokra, viruló leányokra és aggódó anyákra egyaránt. S a hazaszeretet csodákat művelt; a lelkesedés hőrszokat teremtett.

Hogy mi fokozta fel ennyire a nemzetnél az élet utáni vágyat? Könnyű megérteni. Fiainak tisztasága, önzetlensége. Józan ész elképzelheti azt, hogy egy megromlott, erkölcsileg elzüllött ifjúság március 15-öt csinálhat? Hát segíthet másan egy olyan ember, aki ágyban fekszik s tehetetlen önmagával? . .

Az emberek megérezték s tudták, hogy a megindult küzdelemben ha mindent elveszitenek is, szent örökségnek megmarad még valami; megmarad a becsület és pedig olyan keblekben, ahol még árnyékai sem jelentkeztek az erkölcsi romlottságnak. *A tisztaság: erő*; világokat ronthat le és új világokat teremthet. Ezért nem volt 1848. március 15-én bizonytalan a jövő.

S azért bizonytalan most.

Nem akarjuk feltépni a fájó sebeket, pedig fel kellene, hogy égetőbben éreznének, hátha, . . . hátha megdobban a szúrásuk alatt egy szív s gondolkozni kezdene egy lélek. Pedig szeges ostorral új sebeket kellene verni, ha még azok sem fájnak, amelyek most testünket borítják. A halál előtti pillanatokban meg szokott szünni az érzékelés, megszakad az eszmélet; a mozgás, amit a test végez, csak vegetáció, az élettelen életnek gyatra nimikája. S nemzetünk mostani élete erre emlékeztet.

Hogy ebben e zürzavarban mi lesz velünk? nem láthatjuk; mi csak annyit tudunk s ezt kikiáltjuk bátran, hogy akkor lesz itt újból március 15, ha szent elhatározással előáll egy a régihez méltó, élni akaró, tiszta jellemű magyar ifjúság!

Zsiros József.

A március 15-iki emlékünnepélyről.

Méltó volt az első ünnepléshez, — egy különbséggel. Akkor egy boldog jövőendő kibontakozó dicsőségénél tüzelte lelkét tettekre a magyar ifjuság, most egy boldog múlt sirjánál megtorpanva, reménytelenül várta — a ködfátyol felszakadását. Várta, . . . de csak nem lett meg.

A reggeli hálaadó isteni tisztelet után, az ifjusági egyesületek: „Rákóczi Egylet“, „Erdélyi Önképzőkör“ és „Theol. Egylet“ szép ünnepélyei következtek, ahol emlékbeszédeikkel az ifjusági elnökök: Bartha László VIII. o., Veress Aladár VIII. o. és Nagy S. Béla IV. é. h. h. buzditották az ifjuságot az ősökhez méltó tettekre. Szavalatok és zenezámok tették még változatossá az üléseket.

Az egész ifjuságot felölelő ünnepély a nagy közönség részvétele mellett a konvikus termében folyt le, melynek első programszáma a vegyeskar által előadott j-lige volt. Utána az ünnepély legfényesebb pontját, egy érzésekben, gondolatokban és hazafias erőben gazdag beszéddel Szabó Zoltán valósággal beleégette a lelkekbe. Az első március kiáltása, lelke, duzzadó ereje lobogott szavaiban, az erkölcsökön keresztül irányt mutatva a kibontakozás felé. Az énekkart Bathó János akadémiai ének- és zenetanár vezetése mellett a Petőfi—Hubay: „Talpra magyar“-ja előadásával méltán megérdemelte a tapsot. Mig Kocsis Sándor régi sikereihez méltón, ügyes kidolgozása szavalatával gyönyörködtette a közönséget. A Szuhay Benedek: „Istenért és szabadságért“ c. melodramáját zongora- és karkisérettel szépen tolmácsolta Barcsa József. Mindenkinek megragadta a tetszését a Cseh József tárogató szólója, akinek ezuton is köszönetet mondunk azért az odaadásért, meilyel a pataki ifjuság ügyét a magáévá tette. Méltó folytatásaként a zenekar indulója zugott fel, melyben a főérdem Bathó János zenetanárt illeti meg. Az ünnepélyt a kórus éneklése fejezte be.

Nem volna teljes, sőt egyenesen szegényes lenne beszámolóink, ha meg nem emlékeznénk arról a műsorról, amelyik amily mértékben bevezetését képezte az esteli táncmulatságnak, éppen olyan joggal koronája volt az egész nap emelkedett hangulatának. Mig a szereplők Herczeg Ferenc: Ocskay brigadérosának előadásához készültek Balsay Irénke, mintegy jelezve, hogy utána egy vérbeli kuruc-darab következik, sarkantus csizmában olyan kifejező temperamentummal táncolta a magyar szót, hogy a tetszésként felharsanó tapsvihar után másodsor, sőt harmadszor is kénytelen volt a színpadon megjelenni. Nagy Sándor Béla pedig a Jávorka szerepében a „Nemzeti dalt“ szavalt megkapó erővel. Hogy az Ocskay brigadéros előadása általában hogy sikerült, azt a résztvevő közönség megalégedéséből örömmel hallottuk. Mi különösen a három női szereplőt szeretnénk kiemelni, ha úgy megtehetnénk, ahogyan megérdemlik. Tisza Ilonát Elekes Nusika játszotta olyan megkapó alakítással és mély átérzéssel, hogy min-

denkít meglepett vele; Tisza Jutka szerepét alkalmasabb egyén nem is adhatta volna elő Dombi Olgicánál, aki egy kis lány minden naivságát hűen tolmácsolta előadásával; Balázs Dalma a Dili szerepében ért el nagy sikert. A fiúk közül különösen Kocsis Sándor, mint Ocskai brigadéros, Béky Zoltán, mint kamarás, Bencs Lajos (palóc) és Fodor Géza, mint Szörényi emelendő ki. Szépen játszott Szabó István a vikárius, Nemcsik E Ocskai S., Veress Aladár a hajdutiszt Csáji Pal, Ozoróci és Galgóczy Gy. a kvártélymester szerepében. Jók voltak a többi szereplők is, akikről (bocsánat érte) a helyszülke miatt csak általánosságban emlékezhetünk meg. A darabot Mikes Géza rendezte; Főző László pedig sugott — a végkimerülésig.

Az előadás után reggelig tartó tánc következett, amelyen — én láttam!! — a lányok a fiukkal való beszélgetés közben erősen kötötték az ebet a karóhoz s megigérték, hogy áldozó csütörtökön, amikor a debreceniek itt lesznek, már csak azértis eljönnek. Viszontlátásra hölgyeim!

—ros —ef.

Szabó Jduska temetésekor . . . Irta . Béky Zoltán

*Tombol a tél,
A szél sivit,
— Szörnyűt beszél,
. . . Jaj . . . megörjít.*

*. . . Jaj . . . mért sirnak
A harangok?!?
S hová hívnak
E bús hangok? . . .*

*S honnan jöttök?!? . . .
— Ne mondjátok,
Mert megöltök
Átok! . . Átok! . .*

*. . . Jaj . . fáj nagyon! . .
. . . Óh . . már . . hallom,
Hogy dübörög
Az ősi rög,*

Amint esik.

— *Tul nem élem...*
...Jaj...temetik
A nővérem!!!...

Celsius huszonnégyszáz!...

Írta: Szabó István.

A viharos multu, karcsu egyetemnek bolthajtásos bölcsészeti előadótérképében a metszett katedrát félkörként átölelő, lejtősen emelkedő padokon lázasan hajbókolt a kis filozófus gárda a sokbetűjű főliánsok fetett. Itt — bármennyire különösen hangozzék is — divatban van az a szép, de semmiképp sem üdvös szokás, hogy minden második hét első napja kegyetlen skabellumra virrad, amikor bizony a kérlelhetetlen pápaszemes professzor irgalmatlanul, bár előkelő, egyetemi ifjakhoz illő udvariassággal, számon kéri az előbbeni két hét előadásainak bőséges anyagát; És ma csupa rokonszenvből bizony a második hét rideg hétfőjének hajnala hasadt fanyar mosolyával a valtnadrágos hallgató seregbe.

Ime csak most kongatja másvilági hangjain a reggeli nyolcat a főiskola tisztességben megöszült, vén toronyórája s már is a teljes létszámu hallgatóság szorong a félkörben fekvő, zöldfedellű padsorokban. Mindössze csak vagy negyedszázan lehetnek s mégis oly nyomasztónak érzik a terem levegőjét, mintha negyedezren lehelték volna azt lázas párakkal tele.

Egy nyurga, nyakigláb legény gyors előszeretettel csapta fel az ódon stíllü ablak üvegszárnyait. A decemberi reggel zimankós szele dühös nekilendüléssel fűtta be a jólfűtött terembe barátságatlan, fagyos lehellejét, nagyszemü csillagkristályos hópehelyecskéket hintve szét a zöldben fénylő padok felszínén. Oly jótékonyan hatott ez most az amugy is tulfűtött levegőjü teremben a kétségtől, féléstől is hathatósan hevített, remegő gárdára. A nyakigláb ur pedig réveteg szemekkel meredt bele, egy pillanatra elábrándozva, a künn' erőteljesen tomboló hófergetegbe; ott járt képzeletben gyermekkedéllyel valahol lenn' a Mecsek aljának napsütötte, verőfényes kicsiny falucskájában édesanyja barátságos, meleg házikójában, hol nem kell éjente télikabátba burkoltan, összegémberegett tagokkal tanulgatni; hol mindenkor mesebeli módon terítve a kis, kerek asztalka. De hogy is merült fel most emlékezetében a dermesztő tél ijesztő képének láttára, édesanyja barátságos meleg hajlékának képzele. Hja! ime ismét a lélektan édes igazsága, a képzettársítás legérdekesebb módja; az ellentétes képzetek mintegy egymással összeláncolva vonják egymást a lélek tengerszem mélységeiből az emlékezet felszínének sima, nyugodt vizek felé; a halál az életet, a zimankós tél a rügyfakasztó tavaszt, a

dermesztő hontalanság képe a beszédes, lágy családi élet képzetét . . . Ha sivár, rideg meduza arcával reád tekint a jelen kérlelhetetlen parkája, mögötte tüstént felmosolyog a jövő örökké édes, reménységet sugárzó lenge tündérleánya. A mi nyurga barátunk lelkét is az ősz görög filozófus hite simogatja körül; a betegség teszi édessé az egészséget, az éhség a jólakást . . . Azért ragyogja be a remény boldogsága sápadt, alabástrom arcát. Ajkán hirtelen egy röpke mosoly lebent által, vajjon mi okozta, vagy . . . talán ki okozta?

A szemközti palota csipkés ablakában a hópelyhek tömkelegén át homályosan egy bájos kis tündér körvonalai bontakoztak elő.

— Fiuk a Gita! — sugta be sokat sejtető hangon a nyurga fiu.

Mintha vakító villám cikkázott volna át a terem padsorain ugrottak talpra tüstént a huncut nebulók s egymás fején-hatán törtettek a nyitott ablak széles párkányához.

A kacér Gita két kis kezével a nehéz függöny két oldalszárnyát szorongatta s időnként középtűt össze-össze vonta, csak félszemének hagyva rajta ravaszul kicsiny, keskeny rést, majd tüstént szétlebbentette, hadd pompázzék ékesen karcsu termete, ajkát ilyenkor mindig édes mosolyra formálta s liliom fehér fogsorát kacéran láttatni engedé.

S a bölcs gárda májusi hóként olvadozott a napkisasszony hájainak perzselő sugaraitól; a sok hiu szem irigyen tapadt a játékos nimfára, mindegyik azt vélvén, hogy az édes mosoly minden bizonynyal csak az ő kiváltságos személyét illeti. Ám mig ők a tündér éjsötét szemének sugarai által hőben gyarapodtak, a terem hője, kihasználva a kedvező pillanatot, rohamléptekben menekült a nyitott ablakon át a dermesztő tél fagyos légbirodalmába. A lelkes gárda némely bátorságban áldottabb diszpédánya nemes érzelmeinek már-már taglejtésekben megnyilvánuló kifejezést is megengedett, mit az álmok kacér királynője olykor-olykor érzelmekben dúsz fejbiccentgetésekkel viszonzott és a nyitott ablakon át merészen lopta magát a kihülő terembe a tél fagyos csatlósa: a zord hideg.

Künn' a visszhangzó folyosók falán rohanva cikkázott végig a villanycsengő irigy berregése, jelentvén immáron az óra kezdetét.

Mint a juliusi menydörgés hangjára a tarlón magot böngésző csipegő csirkehad rebbentek szét egy szempillantás alatt az eszméletretért ifju bölcselők; ám egyik-másik most sem mulaszthafá el, hogy bucsu csókját át ne intse a kacagó tündérnek, no a nyakigláb barátunk meg még biz' a választ is bevárta. Utána meglegegedéssel sietett a katedra podiumára, szemlét tartva, hogy mindenek szép és ékes renddel tündököljenek. Illik tudni ugyanis, hogy a mi nyakigláb barátunk egyébként a klasszis nemes hidellusa, amely cím magas megtiszteltetésként csak kiváltságos néhányak homlokán tündökölhet. Minekutánna pediglen kréta, szivacs s egy más szépen mind helyeiken nyugodtanak, betöltvén legfontosabb hivatását, rápillantott a kályha mellett kárörvendően mosolygó hőmérőre:

— Jesszus Má!... — fulladt torkán a szó. Az ég szerelmére tizenkettő fok!...

Meghökkenve rándultak meg a didergő nebulók.

— Tizenkettő?!... Végünk!... Hat egész fok hiány!...

Mindenki kezeit tördelve pislogott szomszédjára. Hej mi leszen még itt ma?! Az öreg méltóságos egyetlen achilles-sarka a tizen-nyolc celsius, ha csak eggyel is több, avagy kevesebb, jaj akkor, százszor jaj minden halandó ifju bölcselőnek! Hát még ma, a reményben oly szegény skabellumnak napján... Szekaturájának minden elképzelhető skrupulusával agyonsanyargat valahány felelőt.

Egyszerre csak egy hirtelenszőke, virgonc nebuló ugrott át a padok párkányán:

— Hopp fiuk, meg van!! — kúszott nyilegyenest a hőmérőhöz s izzó szerelmének minden melegét reálehelte az apró jószágra s az tiltstént felfutott a huszonhátra.

— No most megálljatok, ha fellép az öreg, senki se kiáltsa ma el a vivátot!...

Tovább nem mondhatta, felpattant az ajtó s a méltóságos kimért léptekkel tartott szokásához hüen a hőmérő felé, mely már időközben két fokot alászállott.

— Huszonnégy celsius!?! — hökkent fel hirtelen — az Istenért, hát mi lette önöket?! Mi retlentő hőség!! Azt akarják, hogy szerte olvadozzon fal, katedra, lámpa...?! Bírhatatlan meleg... Mi fok-földi hőség!!

Fejét dühösen rázva, mord léptekkel lépett fel a piros posztós katedrára.

... És most néma csend... A szokásos vivat, mely ilyenkor ősi hagyományokhoz hüen felszokott harsanni a hallgatók ajkán, most meddő maradt...

A méltóságos kérdőjellel görbülve, veszett pillantással mérte végig a didergő gárdát:

— Mii... Uraim... mi lette önöket?! Mit jelent e hó? Hol maradt a vivat?

A kis szőke keményen vágta ki magát a szepegő padok közül:

— Méltóságos uram, meg vagyunk döbbenve!

Mii... meg... ha... miért?!

— A méltóságos ur arca krétánál fehérebb, homloka verejtékezik, hogy méltóztathatott ily halálos betegen... ilyen zord időben elhagyni az ágyat?!

Az öreg izgatottan törölte végig zsebkendőjével homlokát s idegesen telepedett le a katedra padjára, mire az ifjak jelentőségteljesen pillantgatva egymásra, egyenként ültek a helyeikre.

A méltóságos remegő ujjakkal végig gombolta felsőkabátját:

— Hallatlan hőség! Pecsennyévé kell sülnöm! — méltatlankodott, jegyzete lapjaival legyezgetve magát. A hidegtől valóban didergő

kis gárda pedig alig állhatta, hogy a fagy okozta reszketéstől csak még hathatósabban ingerelt, visszafojtott piszegés hangos kacajba ne törjön ki.

A méltóságos kissé felemelkedve, lehuzta felső kabátját s hangyagul a katedrára vetette:

— Lucifer lovagtermének kandallóját is megszegyenitené ez a hitvány, rongy kályha. Oltsák ki kérem a tüzet! — harsogta c-durban, miközben alsókabátjának gombjait is egyenként végig kigombolta.

A kis szőke hirtelen a pad alá bukkant, hogy a tovább már tűrtöztethetni lehetetlen arcfintorodásait a pad falai által elpalástolja, a többiek pedig az izgató ingert zsebkendőjükbe lehelte köhejbe fojtották.

— Tüstént szétolvadok, mint a palermói bucsun a sátorosok kukorébájai — s már-már a mellény gombjaira került reá a sor.

A kis szőke huncutul ütötte fel fejét a pad alól vizslán széjjel tekintgetve mutatóujjával egy-egy áldott pillanatban, ravaszul a hőmérő csővére mutatott, mely időközben szépen visszaerzszakedett eredeti állapotába, hűségesen mutatván a tizenkettőt. Az ifjak mindegyikének belsejében hánykódva toporzékolt a kacagás alig tűrtöztethető ördöge.

— Engedelmet uraim! . . . de kénytelen vagyok . . . — gombolta végig hirtelen a mellényét szabadkozva a méltóságos. Mellét már csak a vékonyka ingelő fedte s ugyanakkor a didergő ifjak lopva túrték fel kabátjuk gallérját.

— Nyissák ki kérem az ablakszárnyakat, türhételten ez az izasztó hőség — sopánkodott a professzor.

A nyurga bidellus tüstént az abiaknál termett, felcsapta hirtelen s közben nem mulasztotta el a fogsárról lelopni téli kabátját s halkán visszatelepedett helyére.

— Ugyan kérem — főimedt reá a vén professzor, észrevevén titkos műveletét — nem szégyenli magát fiatal ember létére ebben a pokoli tűzben! Nosza vesse le kérem azt a kabátot!

De a nyakigláb ur füle botját sem mozdította reá. A méltóságos tekintélyének illetén semmibe vételén feldühödve, szikrázó tekintettel mérte végig az ifju bölcseket. Most vette csak észre, hogy valahányan egytől-egyig nyakig feltürt télikabátokban dideregnek. A zimankós, vad fürgeteg egy hatalmas rohammal fútt be hirtelen a nyitott ablakon. Jóhízeműleg ennek tulajdonította az öreg pápaszemes a szokatlan engedelmiséget. Tapintatosan intett, hogy hajtsák be az ablakokat, mire a nebulók is kénytelenek voltak — elérve a talpraesett félreértést — némiképen aláeresztgetni kabátjaikat. Az öreg pedig mellényét összehuzva é-mollban kezdte:

— Uraim . . . hát . . . hát . . . én valóban sápadt vagyok? . . . Erre tüsszentő roham lepte meg szegényt s reszketni, dideregni kezdett. Begombolgatta kabátját s már a felső kabát is felkerült, zsebkendőjével végig törülte kintől vercjtékező homlokát.

— Most már érzem . . . valóban beteg vagyok, bocsássanak meg, hogy először nem hittem el önöknek . . . huszonnégy celsiusban dideregni . . . ez rettentő abnormális jelenség . . . soha ilyesmi meg nem történt velem. Megengednek az urak, de kénytelen vagyok ágyba feküdni . . .

Némán vette kalapját s kinos tüszögések közepette kitámolygott. Az ajtó bezárult s egy elcsukló kacajba fult kiáltás harsant fel a skabellum veszélyeitől megmenekült torkokon :

— Vivat . . . Győztünk !! . . .

Az én bánatom. *Irta Zsiros József*

Az én bánatom örök magy bánat,
 Gyilkolóbb, mint a testőlő mérég
 Lelkembe hasít, hogyha kedvem támad
 És véresre ver,
 Ha bízó szemmel jövőnkbe nézek.
 Mohácsnál kaptam, Világos keserve
 Sötét fátyolként reám takarta
 S azóta hordom . . . hajh terhes lenne
 Csak új fájdalomk ne tépne, marna,
 Csak ne látnám haldokló szép hazámat,
 Semmivé lenni a könnyárt és vért;
 Életem így nem élet, csak: gyalázat
 Rongy szájalom kerit hozzá kenyért.
 Százszor megkérdem, miért élek itt még? . . .
 El is bujdosom valahová messze
 S elsirom ott, hogy élt egy árva nép,
 De már nincs . . . Meghalt . . . Jaj, eltemette
 Istengyalázó kufárok nagy vétke
 S irigy gyűlölők, bambák bolondja,
 Mert felírta dicső nevét az égre
 S eszmét lehelt a véres porokba, —
 Elharsogom: röhögve dobták szóba
 A cudarok, a gyávák és gazok,
 Nézzétek itt ég a keblemben kinja:
Én egy nagy nemzet fájdalma vagyok! . . .
 Az én bánatom nyugtalan, bús álom,
 Bűnös gyatráknak riasztó réme;
 Ha sirra lel, megáll felette áldón
 S mint a lidérc-fény
 Lobogva gyúl az örökvak éjbe!
 Az én bánatom elcsukló zokogás,

Szent ravatalnál hulló könnyzár,
 Égő arcomon emésztő fehér láz,
 Egy kiáltás e nemzet sirjából,
 Mely rivalgva keresztül tör a vérszen
 S nagy lelkekben új otthonra talál,
 Mondjátok hát oh mondjátok meg nékem,
 Van-e nagyobb kín, mint egy hú gyermeké,
 Ki itt maradt bujdosó bitangnak,
 Mig anyját a föld dohogva elnyelé —
 Neki helyet már sírnak sem adnak?! . . .
 Kivert senkije lettem a világnak,
 Csavargó, akit szitokszó kísér,
 Még a testvérek gunyja is rámtámad:
 Ez a jutalom hulló véremér'.

Az én bánatom márciusi harag,
 Keblemben égő szent magyar átok,
 Hol átrobog a föld véres marad
 S megrengeti ezt a vén világot,
 Vigyázzatok hát véren élő vakok,
 Párás odvakban harcot keverők,
 Rátok az ég még nagyobb bajt nem adott,
 Mint a kárhozott ős magyar erőt.
 Óh, hogy fog égni lelkem a csatákban,
 Hogy fogja verni szívem a rajtá-t! . . .
 Gomolygó füstben, ködben, vérpárában
 Megáldja Isten a magyar harcát!
 Vérvirágokkal
 Felbokrétázom akkor e szent földet
 És elharsogom győzelmi dalom
 S holt ellenünkre örök-szemfedőnek
 Reáteritem égő bánatom.

Hiszek egy Istenben, hiszek egy hazában
Hiszek egy isteni örök igazságban.
Hiszek Magyarország feltámadásában,
Amen.

Ami mindig új és mindig ugyanaz.

— Angolból: *Borzas.* —

Fáradtan, csaknem megtörtén lépett a tengerre nyíló dolgozószobába James Morton professzor, az akuon feltalálója. Munkatársai Shuttle és Boyton néma meghajlással köszöntötték. A szokott tanítványi ragaszkodáson kívül valami kibeszélhetetlen csodálat füzte őket nagy mesterükhöz. Hiszen hírével együtt szállt a nevük s munkájuk mintegy kiegészítését képezte annak a lángszellemnek, mely sok-ezeresztendő homályából napvilágra hozza a gondolatot, eltítkolt érzéseket és beszédeket.

— Kár volt kimondani — törte meg a csendet a mélyszemű, szikkadt arcú tudós; — kár volt idejönni. Itt is csak azt fogom halani, amit otthon; régen is olyan volt a világ, mint ma. Boldogtalan vagyok, átkozott vagyok, gonosz vagyok, mert amit régen elfeledtek az emberek, azt én mind előhozom s újra rázuditom a földre. Azt gondoltam, hogy használni fogok, azt gondoltam, hogy építeni, gyógyítani fogok s én végzem a legnagyobb pusztítást, én ütöm a legmélyebb sebeket, . . . jaj, minek születtem a világra?! . . .

A két tanítvány szánakozva nézte a mester vonagló, ziláló testét s verejtékező homlokát. Fájt nekik a nyugtalanság, égette őket annak a nagy léleknek reménytelensége, kétségbeesése, gyarló vergődése, aki a legdrágább ajándékkal: a mult idők világos látásával gazdagította meg a világot.

— Pakoljátok be a kazettákba azt a poklot — folytatta becsnérlő hangon Morton — ma a piramisokhoz megyünk, hátha kapunk valami szépet, valami jót.

Két órai idő sem telt el s a három emberből álló karaván a pálmaligeten túl már a Jimmel-oázisoknál járt. Tikkasztó forróság lepte meg a vidéket. A sivatag felől jövő szellő égő porszemeket csapdosott arcukhoz. Mély bággyadás szállt testükre; csak a lelkük maradt meg elevennek, üdének. Hajtotta őket a vágy; egy ismeretlen világ lelke integetett feléjük. S ez újabb erőt adott lankadó tagjaiknak.

Az emésztő nap még alig érintette a nyugati horizont szélét, amikor az első romokra rátaláltak. Morton professzor izgatottan helyezte csodagépjét egy repedt sziklatömbre; míg Shuttle a radioactort a földbe ásta, Boyton a kettőt összekapcsolta a platinalemezekből álló kagylóval. Aztán vártak; még a léleketük is visszaszorult. A gép szelid sercegéséből egyszerre csak egy ének hangjai kezdtek egyre erősebben kibontakozni:

Dicsőít téged a világ,

Neked zeng éneket minden

Te szent, te nagy, te jószágos én nagy kegyelmem.

Morton professzor füléhez szorította a kagylót:

— Istentisztelet. Milyen tisztán csengnek ezek a hangok! . . . De csend! Hatalmas tapsvihár követi az éneket. Furcsa világ! Kezdem kétségbevonni az előbb tett állításomat. Valami zürzavaros láрма újból hallatszik az előbbi dallam:

Letörted bátran erejét,
Éhen pusztul az ostoba,
Hogy mert nem-hinni, nem-hinni a te szent szavadba?

— Ujabb taps, éltetés, láрма. Biztosan színházban vagyunk — diktálja a szavakat az ősz tudós. Talán valamelyik demagógot ünneplik. Szép istentisztelet!

A gép lassan serceg. Semmi hang.

— Most más szám fog következni — jegyzi meg Shuttle.

Néhány pillanat mulva már ütések zaja, gonosz szidalmazás, gunyos kacaj kattog a gépben, amit éktelen zsvaj követ: Lássuk, hogy néz ki? Üsd agyon! Dögöljön meg! Mi a mentsége?!

Ismét csend. Halk hangon beszél az áldozat: Levertetek. Meggyilkoltatok népemet . . . Elloptátok kincseimet . . . Rabságra hurcoltátok családom. Itt vagyok, rendelkezéseitekre állok, de felemelem szavam az Istenhez — egyre erősebben hangzik — és, . . . átkot kiáltok reád, te zsarnok! . . . Örült káosz, recsegés, káromkodás . . .

Morton professzor elkapja fülétől a kagylót s remegő hangon szól tanítványaihoz: Istentisztelet, melyen embert áldoznak, mert becülettel küzdött hazájáért . . . Ember, mikor változol meg?!

Csendes, megnyugtató szürkület ereszkedett a sivatagra. A esilagok miriádjai megmérhetetlen mélységekben ragyogtak. Az ősz tudós felfelé tekintve nagyot sóhajtott. Shuttle gondolkozva nézett szét, kivezető utat keresve mestere rossz hangulatának az eloszlására.

— Talán odább mennénk egy kicsit — szólalt meg halkan — annál a sziklánál s ujjával északnak mutatott, ugylátszik, sirhalmok emelkednek.

— Boyton felsegítve mesterét a földről, vállára vette az űakuónt s arrafelé indult, amerre Shuttle nézett. Rövid tízperces séta után már egy temető sziklasirjai között kutatták a mult idők titkait. Az egyik sircödörből két test csontmaradékai fehérlettek felfelé. Boyton elhelyezte a gépet s a megroskadó csontokból megindult a gondolatok kipattogtatása:

Testvér, meghalok: Ne dobj el magadtól; adj ennem! Anyám a te anyád is volt. Szánj meg, könyörülj rajtam! Nézd, a gyermekem haldoklik. Éhes. Ne légy kegyetlen! Leborulok előtted s imádni foglak . . . Tompa zugás . . . Ugy, ugy, üss agyon, inkább te, mint más, hogy ne menjek koldulni. Jaj, jaj, a gyermekem! Isten, Isten, hol vagy?!

A másik csonthalmaz, mintegy feleletet adva a könyörgő sza-

vakra, piszkosan káromkodik: Csak már láthatnám! Tagadom, hogy testvérem vagy. Most már imádnál? hamarabb kellett volna. Ronnyos! Hahaha, azt mond meg, hogy hol van, ha hittél benne!?

Boyton ijedten kapta el fülétől a kagylót s hirtelen a szomszédos sirra illesztve a gépet tovább hallgatott:

Tönkre tettél, megcsaltál — zudult fel onnan egyszerre az örök átok — meggyilkoltad a gyermekeim becsületét. Elloptad az álmom, a nyugodalmam. Légy átkozott; verjen meg az ég, hogy soha nyugtot ne találj!

Megint békétlenség, mindig átok, — bosszankodott Boyton — örök harc, aljas kűzdelem, de miért? miért?

— Miért?? . . . sóhajtotta utána az ősz tudós és Shuttle.

— Igazad volt, jó mesterem — szólalt meg a hosszú hallgatás után Shuttle — kár volt idejönni. Nem változott a világ egy cseppet sem. Ötezer esztendő, . . . tízezer esztendő, még egy millió esztendő se javítja meg az embereket.

— Ugy volt — vette át a szót a professzor — úgy van és úgy lesz. Az ember jót akarva alkot, munkál, de nagy baj az, hogy közben megfélemedezik örök céljáról s nem néz se Istent, sem embert. Kifaragja a köveket, hogy halála után is hirdessék gonoszságát. Megteremti a kulturát, de előbb holttestekből piramist emel magának, hogy tetejébe állva magába szívja a világ dicsőségét. *Igy volt . . .* Belefáradtam a munkába, elégtlen a kűzdelemben s nem tudok felmutatni semmit, mert nem azt kerestem, amit kellett volna. *Igy van . . .* Feltaláltuk a csodagépet, megmértük vele a végtelen idő semmiségét; megtudtuk, hogy hiábavalósággal, veszekedéssel, gyilkolással, irigységgel töltötték napjaikat az emberek. Ha ezt megtudja a világ, belebolondul az élvezetekbe s még nagyobb lesz a romlás, mint ezelőtt . . . *S így lesz . . .* Jaj, minek is születtem a világra?! . . . Adjátok ide azt a gépet, hadd vágjam a sziklához . . . De nem! . . . Még egyszer szeretném hallani szavát; még egyszer, hogy könnyebben válhassak meg tőle . . .

— Mester — szólт közbe Boyton — fáradtak vagyunk, jó volna valahol nyugalomra dűlni. Egy pár lépésre ide van egy barlangszerű mélyedés, jól elférünk benne.

Morton engedett a tanítványa kívánságának. Mig Boyton megcsinálta a fekvőhelyeket, Shuttle elkészítette az akuont, hadd szóljon utóljára, úgy se fog többet. És a gép megindult. Sercegése betöltötte a katakombát. Majd megzendült egy égi hang, mely az áhítatos csendben betöltötte a sziveket:

— Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik megfáradtatok és megterhelettek és én megnyugosztalak titeket. Az én igám gyönyörűséges s az én terhem könnyű. Békesség néktek!

Csendes zokogás kísérete a hangokat, az első keresztyének, az üldözött kicsinyek zokogása.

James Morton professzor epedve szívta magába a szavakat elragadtatással s így kiáltott fel:

— Tévedtem! . . . Ezt kerestem én. Ez az, ami mindig ugyanaz és mindig új.

Üzenet. Irta: *Tárczy Dániel.*

*Üzenek annak, aki messze van,
Aki vár rám féltőn, boldogan.
Annak, aki otthon csókkal halmoz el,
Annak, aki lágyan magához ölel.*

*Üzenek egy lánynak a Tisza mentére,
Üzenek, hogy várjon, ott leszek estére.
Várjon — ahogy szokott — várjon imádkozva,
Fogadjon — mint régen — a jó Isten hozta! . . .*

*Üzenek egy lánynak: megyek nemsokára.
Arany gyűrűt viszek selymes kis ujjára.
Meggérem a kezét, a szívét, a lelkét . . .
S hozzá csók értékben ezerholdas telkét.*

Diákadomák. *Rovatvezető: Szabó Zoltán*

Az ünnepi legátus ebeszéli vendéglátó papjának a következő históriát: „Hallottam, hogy volt Patakon régebben egy buta teológus, aki egyszer elment kollokválni. Izgatottan, drukkolva várta a padban ülve a katedráról felé szárnyaló első kérdést . . . Nem vágott be. Öt pernyi kínos csend után szól a professzor: — No látom, hogy ezt nem igen tudja, próbáljunk egy másikat. — Feladja a második kérdést. A kollokvens nekikönyököl s a szeme is kidülled a gondolkodásba, de — ahol nincs, ott ne keress. Az újabb ötpernyi hallgatás után a professzor fogja a kalapját és szó nélkül vonul kifelé. Felnéz a hitész és szól illetéknéper: — Nagytiszteletű úr! Tessék még adni egy kérdést, *hátha kifognám.*“ A pap kényszeredetten nevet: „Hm . . . hhm . . . legatus ur, tartozom az igazságnak azzal a vallomással, hogy ez a . . . teológus én voltam“. Kínos meglepetés a legatus részéről . . . „No semmi legatus ur, megesett, de hallom, vannak most

is jó fajta gyerekek, akik közül egyikkel megfőrtént, hogy mikor neki szárnyalt a filozófiának, persze eredménytelenül, a „visszavágás” után megkérdezte a professzortól: „Nagytiszteletű ur, mivel tartozom a fáradságáért?” Csendesesen szól a legátus: „Ez meg én voltam.” „Szervusz testvér! Kvittek vagyunk!”

*

Háborualatti napfényes május délelőtt. A pódiumon egy begyuladt diák, ki a pun háboruk titkaiból azt a 10 sort tudja, mit a szünetben sikerült beszédni. Szerencsére mielőtt a 10 sor végére érne, nagy zörgés, csörgés hallatszik a nyitott ablakon keresztül, a hepehupás kövezeten végtelen train vonat dőcög, a tanár is ablakhoz megy, így persze semmit sem ért a felelő szavaiból, de világos, hogy jól tudja a leckét, mert a szája igen sebesen mozog. A nebuló négyszer mondta el azt a kedves kis népdalt, hogy „Cserebogár, sárga cserebogár és irodalmunk egyik gyöngyének „A madár fiaihoz” c. szép allegóriának a vége felé járt, mire a szekérszörgés elcsendesült s ekkor még nagy büszkén hozzácsapta: „Így végződött tehát a dicsőséges pun háboru” „Jól van fiam, látom hogy tanultál!”

*

„Pompás dolog az: benn fektüdni a jó meleg iskolai kórházban, nincs tanulás, nincs felelés, irigylésreméltó állapot, különösen, ha nincs is semmi baja az embernek, hanem csak úgy kerül be . . . Ugy lázméréskor az ember, mikor senki nem látja, megpöcköli a a lázmérő végét a higany emelkedik, a doktor ur a fejét csóválja és szól: „Le kell fektetni.” Így monologizált diákunk s a végén lelkesen szól: „Kórházba fel.”

És úgy is csinált. Megpöckölte a hőmérőt, mikor senki nem nézett oda, a higany emelkedett, a doktor ur a fejét csóválta és — kiabált: „Fiam te vagy halott vagy, vagy gazember. Mars ki!” — A lázmérő 42 Celsius fokot mutatott, persze fagypont felett.

*

— Mondj egy foghíjas állatot!

— : . . . (Hátul sugás: . . . nasszony, vénassz . . .

— Nem hallottad? Mondj egy foghíjas állatot:

— Vénasszony. (Balsay Ike közlése).

*

— Milyen messze van a Hold a Földtől? — kérdi a tanár.

— Mindenesetre messzebb, mint Helmeicz Perbenyiktől — állapítja meg a sarokbaszorult diák. (Balsay Ike közlése).

*

— Egy deci benzín az öngyújtóba és egy deci rum — (mondjuk — a teába) adja ki a szobafőnök ur a parancsot a mendúrnak.

A mendúr elrohan.

Este a szobafőnök úr kisére kapatos fővel veszi a „tearumot“, csuszik az a borocska után s egyszerre beönti az üveggel. Köpköd és sejt, sejtése pogány; ez a benzin volt. Szagolja az öngyújtót: rum. Ordít: „Mendur, hol a — lavor“.

*

Természetrájk óra volt a hetedikben. A hátsó padok biztos fedezetében Zoli és Miklós huszonegyeztek. Három hatos volt a bankban, amikor Zoli egy piros ászt kapott. Efeletti örömében még arról is elfeledkezett, hogy magyarázatot hallgat, (azaz csak kellene hallgatnia). Kártyájával eléggé hallhatót ütött a padra és ajkát egy rövid, de nagyjelentőségű szó hagyta el, mely egész a katedrán ülő tanár fülléig hatolt. Erre a tanár dühösen a kártyázók felé siet és lélekzavartól nélkül kérdi: — Mit csinálnak maguk itt? Ezalatt a két fiu már gyorsan eltüntette a corpus delicti-eket: a kártyát és a pénzt s mire a tanár mégegyszer felveti előbbi kérdését, Zoli egész nyugodtan áll fel és nagy teleményességgel így szól: „Tanár úr kérem Miklós azt mondja, hogy *der Bank* a pad, én meg azt mondom, hogy *die Bank*. (Führer Miklós VIII. o. t. közlése).

*

Mi tagadás, világos (latinul illuminált) állapotban ballagott két diák hazafelé a sötétben. Testi-lelki jóbarátok voltak különben. Egyszerre az egyiknek szép új kalapja leesik a sáros járdára. A másik se szó, se beszéd, rátapos. Mi lesz itt?

— Hát te rátapostál a kalapomra Laczi? Ordít a kalaptalan s csikorog a foga, tüzeit különben is keresztben álló szeme.

— Rá — felel könnyedén a másik.

— Nohát akkor én is rátaposok.

A vén diák esete.

Egy öreg diákkal hozott össze nemrégén a sorsom. Jó néhány esztendővel ezelőtt még itt járt az iskolakert vén fái között, itt lakott egy szegényes diákszobában — vagy amint ő mondja: kamrában — a kollégium mellett. Azelőtt alig ismertük egymást, csak hírből is s most összeölelközött a múlt a jelennel! Én a pelyhes állu ifju per te lettem a vén cimborával. Látszott rajta, hogy örül a találkozásunknak... Vége-hossza nem volt a kérdezősködésnek. Alig győztem felelni. Egyszer csak kifogyott a kérdésből s lomhán, vontatottan belekezdett egy régi történetbe.

Tudod Pajtás! valamikor én is voltam diák, fiatal teológus-diák... Ott ültem egykor én is a VI-os számú terem komor falai

között; hallgatva, nem hallgatva az előadást. Sokszor csak a testem volt ott, míg a lelkem édes ábrándok ölen ringott. mint a tó imbolygó tükrén a lóiusz virágok . . . Mert hát valamikor én is szerettem. Szerettem egy leányt, egy áldott lelkű, gyémánt szívű, drága szőke gyermeket. Ott laktak az egyik Bodrog-menti kis uccában. Zsalugáteres kis ablakában — kedvenc virágom — a szegfű bontogatta illatos, fehér szirmait, télen-nyáron egyaránt. Iluskának hívták . . . Oh! hány-szor álltam ott ablaka alatt zuhogó esőben, hány-szor lepte be kopott kabátomat a tél hava! . . . Mert hát szerettem, nagyon szerettem . . . Az apja nagy ur volt, hatalmas nagy ur s nekem, a pór gyermekének gondolatnak is merész volt az Iluska szerelme, az Iluska bársonyos kis keze. Ugy néha-néha jártam is hozzájuk; bár ne mentem volna! Jártak oda sokan, tingli-tángli divat uracsok, komolytalan korzón élő „Senkifiak“ s én, aki igazán szerettem, aki küzdöttem, dolgoztam érte, aki úgy néztem szemébe, mintha benne lett volna minden fényével, pompájával jövő boldogságom örökszép tavasza, én csak lenézett, harmadrendű lény voltam ebben a társaságban. A hangja még most is úgy cseng fülemben, mint valami tulvilági szellem-muzsika. Tündérszép hajának csillogó szálai mintha most is előttem libegnének, mint mikor az esti szellő simogatta, csókolgatta . . . Ugy fájt, ha mással, e tingli-tángli fogattal (ugy neveztem el őket!) láttam! . . . Gyűlöltem ezeket a tétlen, lebzselő urfiakat, akik képesek voltak elbolondítani minden szemrevaló leányt a környéken, akiknek fődicsőségük volt minél több leányszívet törni össze. Tudtam, hogy itt is csak ideig-óráig ütöttek tanyát, dehát Iluska hitt nekik. Hitt ezeknek a káinbélyeges embereknek! . . . Ugy fájt az nekem. Szerettem volna felvilágosítani, szemét felnyitni, de nem hallgatott volna rám. Néztem hát . . . néztem tétlenül, szomoruan, hogy áltatták napról-napra.

Majd jött a kápláni vizsga s én egy szeptemberi este mégegyszer megálltam ablaka alatt, lopva mégegyszer beakadékosítottam s aztán másnap reggel elutaztam egy borsodi kisközségbe, egy öreg papbácsihoz káplánnak. Azt hittem, hogy a munka meggyógyít. Azt hittem, hogy elfelejtem, de nem sikerült; sőt még jobban szerettem, még jobban vágytam utána! Minden gondolatom az övé volt. Álmaimban mindig náluk jártam.

Két évig nem voltam Patakon. Iluskáról sem hallottam semmit ez idő alatt. A viszontlátás boldog hitében siettem hát — mint papi vizsgát teendő — a vén város felé. Első utam arra vitt el a kapujuk előtt . . . Megálltam — mint régen — az ablaka alatt, de odabenn csend volt, lámpa sem égett, a virág sem volt már az ablakban . . . Tűnődni kezdtem . . . Mit jelentsen ez a változás? Amint így tűnődök magamban, valaki a vállamra üt. A senior volt. Pajtás! — szólt mielőtt kérdezhettem volna — ne keresd Iluskát, egy hete temették el! . . . A szive megszakadt, mert K. B. aznap esküdt. Lábam gyökeret vert s néma fájdalom nyilalt a szívembe . . . S mentem ban-

dukolva, kongó léptekkel végig az uccán, ki a temetőbe . . . Megtaláltam a sírját s ott aztán kisírtam minden könnyemet. Másnap levizsgáztam s nem várva be a szokásos bankettet, még az esti vonat elutaztam. Gyászoltam Iluskát . . . gyászolom most is, fogom örökre tán . . . Azóta — tíz éve már — nem kell nekem senki, pedig valamikor — kapós fiu voltam! Látod Pajtás ilyen az élet . . . Ennyit mondott s aztán könnyes szemét megtörölve elbucszott.

Tár . . . Dán . . .

Hirek.

Szeretettel kérjük kedves olvasóinkat, sziveskedjenek e félévi előfizetéseiket mieelőbb megújítani, nehogy következő számunknak ismét emiatt kelljen hátráltatást szenvednie, aminthogy jelen számunk késésének szintén a másodikfélévi előfizetések késlekedő, hézagos beérkezései pepték okát.

Lelkészbeiktatás Monokon. Folyó hó 23-án nagy ünnepe volt a monoki ref. egyháznak, egyhangu lelkesedéssel meghívott ifju lelkészt, Hegyaljai Kiss Gézát, főiskolánk igen kiváló tanítványát, Közlönyünk volt felelős szerkesztőjét s jelenlegi munkatársát iktatta be lelkészi állásába, Kiss Ernő alsózempléni esperes meleg szavak kíséretében. Ezután a beiktatott lelkész mondott gyönyörű, tartalmas beszédet s szívet, lelket lebilincselő, egekig ható imádságot. Majd az üdvözlések sora következett, melyet dr. Rácz Lajos theol. professzor nyitott meg; ki a főiskola nevében s mint néhai Kiss Károly mádi igazgató-tanító barátja köszöntötte az ifju lelkészt, fiává fogadván. Oláh, tállyai evangélikus lelkész a tállyai s monoki evangélikusok nevében, Pungur Béla vámosujfalusi ref. lelkész osztálytársai nevében mondott szép üdvözlőbeszédet, Elekes Imre

gimn. tanár, mint volt osztályfőnöke boldog meglepéssel tett bizonyosságot arról a szeretetről, mellyel 8 esztendőn keresztül atyailag vezette, tanította, nevelte. — Kósa Szabó Pál mádi ref. lelkész a mádiak szeretetét, tiszteletét s nagybecsülését to.mácsolta. Az egyház gondnoka a presbitérium nevében üdvözölte s Isten áldását kérte ezzel a nappal megindult közös munkára. A leányok szép beszéd kíséretében egy virágcsokorral kedveskedtek. A katolikus egyház curatora által képviseltette magát, ki többek között a következőket mondotta: ennek a községnek minden tornya fennen hirdeti, hogy felekezeti békéflenség itt sohasem volt s hiszi, hogy ezután sem lesz. Az elhangzott beszédekre az ünnepeket egyenkint adott szívből fakadó s szívhez szóló választ. A beiktatáson Közlönyünket Tárchy Dániel IV. é. h. képviselte, aki egyuttal az ung-

vári kedves ismerősök, tanítványok s jóbarátok üdvözlését is tolmácsolta. A beiktatás után 100 területes diszebéd volt, melyen több értékes pohárköszöntő hangzott el, melyekről helyszüke miatt nincs módunkban megemlékezni. A magunk részéről ezuton is szeretettel köszöntjük kedves Géza bátyánkat s kívánjuk, hogy munkáját siker koronázza. Gratulálunk a Kossuth Lajos falujának is a szerencsés választáshoz s örülünk, hogy Géza bátyánkkal az alsózempléni lelkészi kar gazdagodhatott meg.

T.

Az „I. Rákóczy György Egyesület“ ez évben is szép munkásságot fejt ki Bódy Dénes tanárnök vezetése mellett. Imádkozás, bibliamagyarázat, felolvasás, szavalat, ének és zeneszám gyönyörködteti az összejöveteleken a megjelenteket. Bibliamagyarázatot több theologus is tartott ez éven s így összejöveteleinket még magasabb színvonaluvá tették. Imádkoztak: Darányi Lajos, Kovács László, Nagy Lajos, Soltész Pál, Szabó Gyula és Szilva László titkár, felolvasásokat tartottak: Bartha László ifj. elnök, Darányi Lajos, Magyar Zoltán, Szilva László és Vargha Imre, szavaltak: Barcsa József, Janka Károly, Kovács László és Takáts János. Énekszólójukkal kedvesebbé tették összejöveteleinket: Takáts Gizike és Kánya Sárrika. A gimn. zenekar pedig négy ízben szerepelt szép sikerrel.

Az egyesület hat pályatételt tüzött ki S örömmel kell megállapítani, hogy elég szép számmal érkezett pályamunka. Az eddig lejárt pályatételek eredményéről a következő számunkban számolunk be.

Ujabb exmissió! A Főtiszteletű Püspök Ur Nagy Elek IV. é. hit-tudomány hallgatót Bócs-re exmittálta, hogy az igazságot szomjuhozók lelkébe munkálkodva hintse az evangélium mustármagjait. — Mi is gratulálunk! Az Ur legyen munkájával!

Vincze Károly jeles theologusunk, cserkészcsapatunk kedves emlékü megalapítója, jelenleg charteret-i lelkész, szeptember havában tengerentuli gyülekezetéből hazánkba érkezik, hogy Alma Materünkben a papi vizsgát letegyje. Emlékezetünkben élő kedves barátunk jöttét vágyakozó szeretettel várjuk. Isten hozza közénk!

A debreceni KÁNTUS áldozócsütörtök előtt való vasárnapon Patakra jön, hogy kezet szoritson ikertestvérével, a pataki Kórus-sal. Szép reménységekkel nézünk a kellemes találkozás elé és várjuk a rokonlelkek összeölelkezését a dal szárnyain.

Theologusaink szavaló körutjai. A hivatalos egyházlátogatással kapcsolatban, az egyházi hatóságok képviselőivel theologus testvéreink a főiskolai internátus felállítása érdekében, gyűjtéssel egybekapcsolt propaganda szaválásokat végeznek az egyházmegye különböző gyülekezeteiben. Közelmúltban Nagy Sándor Béla és

Tankó András IV. é. hittudomány hallgatók a Hegyalja gyülekezeteiben végezték nemes munkáikat. Közül jövőben pedig Kocsis Sándor III. é. testvérünk indul köru-
tra.

A Bodrog kiáradt. A rohamosan növekedő ár mind veszedelmesebb méreteket ölt s már napok óta elhagyta medrét s több szerencsétlen családot menekülésre kényszerített s a bodrogparti Athén alsóbb régióit már el is öntötte. Az egyre tartó szélvihar a veszedelmét csak növeli. Hová menekülnek a mezei jogászok?

A belvárosi téli vallásos estélyek egy kedves emlékü műsoros estéllyel értek véget. A vallásos estélyek fáradságos és sikeres sikeres rendezéseért a méltó dícséret Molnár Béla tiszteletes barátunkat illeti. Isten áldása növelje lombos fává az elhintett magot.

A csörkészek március 15-i fogadalom tétele az idő kedvezőtlen volta miatt elmaradt. A Pa-

rancsnokság egy verőfényes májusi vasárnap kívánja megtartani.

A tanári kar és ifjúság márc. 15-i mulatságán felülfizettek:
Maklár Papp Miklós, Domb László, Elekes Imre 50000 K, Dr. Batta István 40000 K, Dr. Trócsányi József, Darvas Gyula 30000 K Balsay Bertalan 20000 K, Reviczky főhadnagy, Fejér Pál 15000 K, Dr. Gagy Dezső, Dohos János, Mészáros Lajos, özv. Balázs Ignácné, X. Y. 10000 K, Csontos József, Halász Ferenc, Dr. Salacz Tibor, Szilágyi József, Ureczky Sándor 5000 K, Dohanics János 2000 K. Jegyüket megváltották: Zelles Lajos 25000 K, Radács György, Dr. Rácz Lajos, Dr. Buz László 15000 K, Dr. Kun Zoltán, Kovács Ferenc 10000 K, Keresztury László 5000 K. Hálás szívvel nyugtázza és köszöni a rendezőség.

Összes jövedelem volt 4776340

Összes kiadás 4041310

Maradvány 735030

A szerkesztőség üzenetei.

Sz. F. Balajt. A szép nótát megkaptuk Igaz, hogy abban a szerencsétlen helyzetben vagyunk, hogy a Közlönyben nem tudjuk hozni, mert Ujhelyben nem szednek kottát, de szándékunk van kiadni a hátralevő négy számhoz egy dalos füzetet, abban jönni fog. Köszönjük. Várunk.

Sz. L. Tiszadorogma. Az életjel itt van, de a kézirat, mint a Dr. Sz... úr papi dolgozata, biztosan eltűnt valahol a postán.

Tavasz van. Legszükségesebb kellék, hogy a hangulat gondolatát izmosuljon, ami ebben a versszakban sikerül is:

Tavasz lesz a szívben. Sugaras ragyogás.

Pusztuljon a bánat, a fájó zokogás

Elegend kinezott! Legyen egyszer vége!

S szelid szellő szárnyán besuhan a béke . . .

A többi megmaradt hangulatnak. A viszontlátásig is kézsókjainkat küldjük.

Várás. Megölte az érzéseket a forma. Igyekezzen szabadulni, különösen a dekadens hatások alól Legyen szerencsénk újból.

Megtaláltam. „Megtaláltam, akit vártam,

Majd meghaltam a nagy szívdobogásban.“

Örüljön, hogy nem lett epileptikus. Minket a guta környékezett „verse“ olvasásakor.

N. S. Laca *Julia esküvője*. Bizony ezzel a novellával beadta a válóke-
resetet az irodalom muzsája ellen. Bucsúzzék el tőle ; írja ki magát (ne vers-
ben.) és feledje el.

Kiadja: a főiskolai Ifjusági Egylet.

Kiadóhivatali főnök: Horkay László I. é. hh.

Nyom „Zemplén“ könyvnyomda és lapkijedő r-t. Sátoraljauihely.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

PHYSICS 309

PHYSICS 309